

τοῦ „δὸν Ζουὰν τῶν οἰνων.“ Ἡ δὲ πόλις Rheims μὴ λησμονοῦσα τὰς προξενεχθείσας μητροσίας τοῦ Coffin ὑπέρ τῆς προόδου τοῦ καμπανίτου ἐψήφισεν ἵνα κατ’ ἔτος στέλλωνται εἰς Παρισίους πρὸς τὸν ἔξοχον ὑπερασπιστην δαπάναις τῆς δημαρχίας εἰκοσιεξ φιάλαι ἀρίστου καμπανίτου. Ο Coffin κατέστησε τὸν Φοντενέλλον συμβέτοχον τοῦ ἑκουσίου τούτου δώρου τῆς ἀγαθῆς πόλεως Rheims μέχρι τοῦ ἔτους 1749, ὅτε τὴν 20 Ἰουνίου ἀπέθανε φθάξεις εἰς τὸ 63^ο ἔτος τῆς ήλικίας του. Ο δὲ Grenan, δεῖτις κατὰ τὸ φαινόμενον ήτον δ ἀσπονδόταος ἔχθρος τοῦ Coffin, κατ’ ἴδιαν ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ἔκκενῃ τὴν ὑπέργειον βιβλιοθήκην του, εἴχε στρέψει τὰ νῶτα πρὸ 26 ἑτῶν πρὸς τὴν οἰνοβιβλιοθήκην ταύτην καὶ ἐν ἡλικίᾳ 32 ἑτῶν μετὰ ὑπέρμετρον πόσιν βουργουνδίου ἐπεχείρησε τὸ ταξεδίον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Αλλ' ὁ Φοντενέλλος, δεῖται καθ' ἑκάστην ἔπινεν ἐν ποτήριον καμπανίτου, διὰ τῆς τοιαύτης διαίτης ἔφθασε σχεδόν τὸ ἐκατοστὸν ὅσος τῆς γῆικίας του. Γεννηθεὶς τὴν 11 Φεβρουαρίου. 1657 ἐν Ρουέν, ἀπέθανε τὴν 9 Ἰανουαρίου 1757 ἐν Παρισίοις μετὰ φαιδρὸν συμπόσιον καθ' ὃ εἶχεν ἐκκενώσει εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φίλου του Coffin τὸ τελευταῖον ποτήριον καμπανίτου.

‘Η διαμάχη αυτή είχε διαδοθή καὶ εἰς Γερμανίαν. Ο μέγας Φρειδερίκος ἐπρόβαλλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν του τὸ ζήτημα: „Διὰ τί τὸ μετὰ καμπανίτου πεπληρωμένον ποτήριον ἔκπεμπει ὥχον καθαρώτερον ἢ ποτήριον μετὰ βουργουνδίου.“ Ἐπ’ ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας δ σοφὸς Sulzer ἀπεκρίθη: „Οἱ μικροὶ μισθοὶ δὲν ἔπετρεπον δυστυχῶς εἰς τὰ μέλη νὰ κάμωσι τόσον πολυδάπανα πειράματα.“

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Διήγημα. — Συνέχεια.)

Λαμπρὸν δῆμα, συρόμενον ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν ἵππων καὶ διευθυνόμενον ὑπὸ ἀμάξηλάτου καὶ ὑπηρέτου ἐν πλουσίᾳ στολῇ, διῆλασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν δενδροστοιχίαν. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐκάθητο κυρία, ἡς τὸ ἀγέρωχον καὶ ὠραῖον πρόσωπον ἀπήγνησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ μέλλοντος ὑπασπιστοῦ διὰ ψυχροῦ μειδιάματος.

— Είνε ή κόμησσα, ή ἐποία κατοικεῖ εἰς τὴν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ ἑδῶ ἀπέχουσαν ἔπαυλιν, εἴπεν δὲ ἀνθυπασπιστὴς εἰς τὸν Θεόφιλον, καὶ ἐπειδὴ σήμερον εἶνε Κυριακῇ, ὅτε καὶ διάζυγός της, διοικητὴς τοῦ συντάγματος μας, συνειδίζει νὰ ἐπισκέπτηται τὴν ἔπαυλιν του, ή σύζυγός του τὸ κόφτει, ὡς βλέπεις, λάσπη. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι . . . δύσον τὸ δυνατὸν ἀπομακρύνονται δὲ ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλον . . . περίφημος γάμος. Τρέχω νὰ πῶ τὸν φίλους μου τὴν αὐτοκονίαν τῆς ήθοποιοῦ σου. Τί ἔχει νὰ γίνη μὲ αὐτήν τὴν εἰδήσιν! Καλήν ἐντάμωσιν ἀπόψε.

Ο νεαρός μαγκητής ἀπειμακάρυνθη προξενῶν φοβερὸν κρότον διὰ τῶν πτερνιστήρων καὶ τοῦ κατὰ γῆς συρομένου ξίφους του.

· Ἡ πολυπληθής ἑταιρία τοῦ διεύθυντοῦ Θεοφίλου, ἡ μᾶλλον τῆς δεσποζούσης συζύγου του, ητοι ψυχὴν τοῦ θιάσου ὀνόμαζεν ἐαυτήν, — εἶχε ζητήσει ἀσύλον εἰς τὸ κτήμα τοῦ σκοπευτηρίου τῆς μικρᾶς πόλεως.

‘Η κυρία Ἰουλία ἐκάθιντο ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ βαθύσκιον πτελέαν ἐντὸς ἀνακλίντρου πεπαλαιωμένου. Οἱ λόγοι τοῦ Θεοφίλου, ὅτι ἡ θυγάτηρ ἴδιοκτήτου συλλογῆς κηροπλασμάτων, ἦτο ποτε λευκή, ἔρυθρη καὶ τρυφερὰ δύπως καὶ ἄγαλμα τι ἐξ ἀρροῦ, μετεῖχε πράγματι καὶ νῦν ἔτι ἀληθείας ὑπὸ τινας ἐπόψεις. Ἀν καὶ οὐχὶ πλέον τρυφερόν, ἐν τούτοις λευκὸν καὶ ἔρυθρὸν ἐφαίνετο καὶ σῆμερον ἀκόμη τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνο, διπέρ αὖλοτε ἥπτο τῆς φύσεως προϊόν, παρήγετο ἥδη διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ φυματίου. Ἡ ἀφίθονος τῶν χρωμάτων χρῆσις καθίστα τὸ πρόσωπον τῆς διευθυντρίας φοβέρως δύμοιον πρὸς τὸ κηροπλάσματος.

“Η ἐντύπωσις αὕτη ἔτι μᾶλλον ἐξήρετο διὰ τῶν καταβεβλημένων καὶ ἀχρόνων δρφναλμάδων, ἀπανδώς προσβίλεπόντων κάτωθεν τῶν μελανωμένων δρφνών, ἐν ᾧ τὸ στόμα ἐδείκνυε στερεότυπον μειδίαμα, ὥφ' δ', ὡς ὑπὸ ἀκακον προςωπίδα, τὸ γύναιον τοῦτο προσεπάθει νὸν κρύψῃ τὴν μοχθηρὸν φύσιν του. Ἐφερε κροσσωτὸν μεταξωτὸν ἔνδυμα, ἀνοιγόμενον εἰς τὰ ὄντα καὶ ἀφίνον γυμνοὺς τοὺς παχεῖς αὐτῆς ὅμους· ὅμοιώς καὶ οἱ λίαν νευρώδεις βραχίονες ἦσαν ἀκάλυπτοι. Τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας περιέβαλλον δρυμοὶ κορακίλιων καὶ μαργαριτῶν, ἐν ᾧ αἱ χεῖρες ἦσαν φορτωμέναι διὰ δακτυλίων.

Τὴν στιγμὴν ταῦτην προέβη δὲ Πιερρότος καὶ ἔστη μετὰ δευίας πρὸ τῆς διεύθυντρίας, ἐν ᾧ δὲ ἐπιβαίνων αὐτοῦ Θεόφιλος ἔκλινε μετὰ φόρου τὴν κεφαλήν.

— *Πάλιθες τέλος πάντων! ἀνεψφώνησεν δρυγάλιως ή σύζυγός του. Λοιπόν . . . καί:

— Ἀπέδινεν, Ἰουλίᾳ . . .
‘Η διευθύντρια ἔφερε μετά θεατρικῆς χειρονομίας, ἵτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα φρύγην ἐξέφραζε, τὸ πλήρες ἀρωματῶν ρινόμακτρόν της πρός τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς οὓς ὡρὴ ὕγνος θλίψεως ἐφαίνετο, καὶ εἶπε δυσανα-
σχετοῦσα.

— Πράγματι λοιπὸν ἔξετέλεσε τὸν σκοπόν της, νὰ πνιγῇ . . . ω,
εἶνε φοβερόν!

Τὸ στερεότυπον μειδίαμα, ὅπερ οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν εἰχεν ἀφανισθῆ ἐκ τῶν χειλέων της, προσέλαβεν ἀπαίσιον χαρακτῆρα, ὃτε ἐν ὄργῃ ἐξηκούλουθησε λέγουσα.

— Χάρις εἰς τὰς καλὰς ἐργασίας, τὰς δύοις κάμνουμεν ἐδῶ τῇ ἐπήγρωσα χθὲς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δλον τὸν μισθὸν μέχρι τῆς τελευταίας ήμέρας, ἀλλ' αὐτὴ διὰ τῆς αὐτοκτονίας της παρέβη τὸ συμβόλαιον καὶ ἔπειπε τοιάζειστον νά με ἀποζημιώσῃ . . . Ἐμαδα δτι σχεδὸν δλον τὸ ποσδὸν τὸ ἔστειλε ταχυδρομικᾶς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐπου νοσηλεύεται ή

γραία μας, πού παρίστανε κωμικά πρόσωπα
— Πέδσον εὐγενής ψυχή! ἐπόλμησε νά εἶπη δ Θεόφιλος.

— Εὐγενής; Τί; . . . δὲν μπορούσαμεν μηπώς καὶ ήμεις νὰ χρειασθῶμεν τὰ χρήματα, ὅπως καὶ οἱ παληγόργητα ἔκεινη;

— Ἀλλὰ νομίζω μόνον, Ἰουλία, —
— "Α, νομίζεις . . . μπᾶ! εἶπεν ή διευθύντρια καὶ ἔρριψε μετά πε-

ριφρονήσεως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δόπισα, ὡς τε δεσμίς τις ἐρυθρωπῶν βοστρύχων, πεσοῦσα ἐπὶ τῆς ἕρχεως της, ἔτρεμεν ὡς φωλεὶ μικρῶν ὅφεων.
— Καὶ τί λέγεις τώρα σὺ 'εις αὐτό, Θεόφιλε, ποῦ νὴ δειπτέρελλη πῆγε καὶ ἔγραψεν ὅλα τὰ ροῦχά της ἐπάνω' τὴν Καρολίνα; . . . 'εις ἐμένα τίποτε δὲν ἔδωκε, τίποτε. 'Εσύ ὅμως . . . χα . . . χα . . . χα ἐσύ νὰ κληρονομήσῃς τουλάχιστον τὸ ὠρολόγιόν της . . . τὸ παλαιόν ἑκεῖνο, ποῦ οὔτε χρυσό εἶνε τουλάχιστον!'

— Ἡ ἀτυχὴς Σωσσάνα . . . ἀκριβῶς τὴν προέφιλῆ ἐκείνην κληρονομίαν τῆς μητρός της . . . προσώπου δι' ἔμε.

— Φιλαράιεις! ἀνέκραξεν ἡ διευθύντρια καὶ ἔξηκολούσῃσε σφοδρότερον. — Τὸ πολύτιμο βραχίονι, τὸ δποῖον εἶχεν ἡ Σωστάνα ἀπὸ τὸν ἄπιστον ἐραστή της, δὲν εὑρέθηκε· φαίνεται τὸ ἐκράτησεν ἐπάνω της, καὶ τώρα βέβαια ἡ αἰστονομία θὰ λογαριάσῃ δεκαπλάσια τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας διὰ γὰρ τὸ κρατήσῃ.

‘Ο Θεόφιλος ἤτοι μάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' οὐ σύμμαχος του ἀκράτητος ἐξηκολούθησε.

— Εξέρεις, σήμερα είναι Κυριακή και δι αυτό έχομεν μεγάλην παράστασιν. Θα παρουσιασθή και δι Πιερόποτος. Τρέξε λοιπόν να περιποιηθήσεις το ζωόν, αφ' ού τόσον έκουφασθηκες γάριν της άνοησίας του. Γράψε άμεσως και εις τὸν πράκτορα, νὰ ενηρ θῶσιν τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀντικατάστασιν διὰ τὴν νεκράν. Συμβούλευσέ τον νὰ μη στείνῃ πάλιν ἀλληγοριώντανταν τρελλήν. Εἰδοποίησέ τον ἐπίσης, διτι σήμερον τὸ πρῶτον ἥμερο και ή χορεύτρια, ποῦ μᾶς ἔγραψε. Είναι ἔνα παλιοτύμαρο, ἀλλὰ λέγει, πῶς εἰς τὸ φῶς φαίνεται ὡραία και χορεύει ἔξαρίστα. Αὐτὸν θὰ τὸ ίδούμε. Θεέ μου, Θεόφιλε! ὀνέκραξεν η Ιουλία βλέπουσα μοχθηρῶς τὸν τεθλιψμένον ἵππεα, ἔξακολουθεῖς πάντοτε γὰ κάθησαι ἐπάγω 'στρο ἀλλογο'. δέν καταβαίνεις λοιπόν:

Ο γέρων ἀπέσυρε βραδέως τὸν ὑπέρ τὴν Ἰωσηφίναν ἐξηπλωμένον μανδύναν του και ὡδήγησεν οὕτω τὸν ἵππον, ὃςτε δὲν ἀπεκρύπτει πλέον ὑπὸ τοῦ πλατεός αὐχένος τοῦ ζώου τὰ σῶμα τῆς μικρὸς κόρης.

— Κύτταξε . . . τὸ παιδί . . . ἀγαπητή μου Ἰουλία, ἐφέλλισεν δὲ τούτης μετὰ τρεμόντων χειλέων.

Η διευθύντρια έμεινεν ἐπὶ στιγμάς τινας ἄναυδος.

— Τί σημαίνει αὐτὸς τὸ παιδί; ήρώτησε τέλος μᾶλις καὶ μετὰ βίας.

— Εὔσπλαγχνίσου το! εἶπεν δ Θεόφιλος μετὰ ἵνετευτικῆς χειρονομίας.

Η διευθύντρια ηγωνίζετο ν' ἀναπνεύσῃ, διὰ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων της ἑστηρίχθη ἐπὶ τῶν ὑποχωρούντων πλαγίων ἔρεισμάτων τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔκυψε πρὸς τὸ πρόσωπο μὲ βλέμματα τίγρεως, ἐτοίμου νὰ ἐφορήσῃ κατὰ τῆς λείας τῆς.

— Φέρεις ἔνα ζητανόπαιδο ἐπὶ σπῆτη καὶ θέλεις νά με τὸ φορτώσῃς; Εἶσαι ἐπὶ τὰ σωτά σου; ἀνέκραξεν διά μέγαιρα καὶ τὸ περὶ τὸ στόμα της ἀνεξάλειπτον μειδίαμα προξέλαβεν ἔκφρασιν φοβεράν.

Ο Θεόφιλος ἀφίππευσε καὶ ἐναπέθεσε τὴν μικρὰν κόρην, ταλαντευομένην καὶ ἔχουσαν ἡμικεκλεισμένους τοὺς ὄφθαλμούς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸ τῆς γυναικός του ὑποστηρίζων αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων του.

— Θά σοῦ διηγηθῶ, ἀγαπητή Ιουλία, πῶς εὑρῆκα αὐτὸς τὸ κορίτσι. Μποροῦμε πολὺ νὰ ὀφεληθοῦμε ἀπὸ αὐτό, διότι ἔχει ταλέντο.

Η διευθύντρια ἐγέλασε σαρκαστικῶς, ἀναφωνοῦσα. — Ταλέντο! Πόσαις φοράς σὲ κάρουσα νά λέγης, διά ἀνεκάλυψες ταλέντα, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους. Καὶ δύος ὅπως καὶ συ δὲν ἔχεις κακὲν προτέρεμα ἐπὶ τὴν τέχνην, ἔτοις κι ἔκεινοι διοι τίσαν τεκνέδες, ἐν δι συ τοὺς ἐνόρμικες ἀστῆμι. Τώρα τοιλάξεις νά φέρεις ἐπὶ σπῆτη μου ἔνα παιδί τοῦ δρόμου, καὶ ἔχεις τὴν ἴδεαν, διά εὑρῆκες πάλιν μίαν μεγαλοφύτιαν! Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτη μου, γλήγορα νὰ πάξ νὰ δώσῃς τὸ παιδί ἐκεῖ, διότι τὸ πῆρες!

Ο Θεόφιλος ἔξεγγαγε τὸ φέλλιον ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς Ιωσηφίνας καὶ ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς κόρης. — Ἐνδυμήσου, κορίτσι μου, τί σου εἴπα, ἐφιδύρισε, δόσε τὸ βραχιόλι ἐπὶ τὴν κυρία καὶ πές· „σὲ παρακαλῶ, ωραία, καὶ κυρία, μή με διώχνης, καὶ πάρε τὸ βραχιόλι αὐτὸν ὡς δύρο!“

Η Ιωσηφίνα ὑψώσε τοὺς ἐν τῷ πυρετῷ της εἴπερ ποτὲ καὶ ἀλλοτε λάμποντας ὄφθαλμούς της πρὸς τὴν διευθύντριαν καὶ μετὸν ἥμυτάτης φωνῆς εἴπε· — Σοῦ χαρέω, ωραία, καὶ κυρία, αὐτὸς τὸ βραχιόλι καὶ σὲ παρακαλῶ, μή με διώχνης.

Η διευθύντρια ἤρπασε ταχέως τὸ κόσμημα λέγουσα· — Ἀχ, αὐτὸς εἶνε τὸ βραχιόλι τῆς Σουσσάνας! Ἐπειτα τὸ ἔκρατησεν εἰς τὸ φόρος τοῦ ἥλιου καὶ παρετήρεις αὐτὸν ἐν ἔκστασει. — Τῆς τὸ ἔβγαλες ἀπὸ τὸ χέρι, προεύθηκε βλέποντας ἐκ του πλαγίου τὸν Θεόφιλον, αὐτὴν τὴν φορὰν ἔκαμες φρόνιμα. Μετ' εὐαρεστείας περιέβαλε τὸν βραχιόνος της δι' αὐτοῦ καὶ ἔξηκολούθησε σαρκαστικῶς· — Ἄν δύως, Θεόφιλε, νομίζεις διά θα σου συγχωρήσω τὴν ἀνοησίαν μὲ τὸ παιδί διὰ τὴν γνωστικήν αὐτὴν πρᾶξέν σου, ἀπατᾶσαι φοβερά.

Ο γέρων ἔλυσεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου καὶ ἀφήρεσεν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἐφίππιον στρῶμα, τὴν δὲ Ιωσηφίναν, ἣν εἶχεν ἐναποδέσει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐκάλυψε διὰ τοῦ στρῶματος τούτου. — Ποτὲ δὲν θὰ ἥμποροῦσα ἔγω νὰ βγάλω τὸ βραχιόλι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Σουσσάνας, εἴπε στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του, αὐτὸν δὲ ἥτοι κλοπή. Η Σουσσάνα δύως τὸ ἔχαρισεν αὐτὴν ἡ ἴδια εἰς τὸ παιδίον, δλίγον πρίν . . .

— Αὐτὴν ἡ ἴδια τὸ ἔχαρισεν εἰς τὸ παιδί; διέκοψεν αὐτὸν ἡ διευθύντρια. — Ω δεέ, τώρα ἐννοῶ! Αὐτὸς εἶνε τὸ παιδί της, καὶ σοῦ τὸ ἐφόρτωσε τώρα! Μὲ τὸ βραχιόλι ἐσκόπευε νὰ μὲ πείσῃ ν' ἀναθρέψω αὐτὸν τὸ σκουλήκι! Α, ποτέ, ποτέ!

Πρὶν διά Θεόφιλος προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ τι ἡκούμενη ἐκ τῆς θύρας τοῦ κήπου λιγυρά φωνή, τερετίζουσα μελῳδίαν μελοδράματος τινος, καὶ μετὸν δλίγον ἔστη πρὸς τὸν ζεύγος τῆς Διευθύνσεως, διὰ μοιδός Καρολίνα Μ. . . . Εἶχε ξανθήνη κόρμην, ενειδίες πρόσωπον, ὄφθαλμούς γλαυκούς καὶ λεπτοφυές καὶ φιλόγελων στόμα.

— Πρόσεξε, κυρία Διευθύντρα, δὲ σοῦ δέξω μιὰ νόστιμη — βρόβια, ἀνεφώνησεν διά Καρολίνα καὶ ἔξηγαγεν ἐκ τοῦ φιδίου πίλου της, διὰ ἔκρατεις τῆς τὴν χεῖρος της ἀπὸ τῶν ἐρυθρῶν ταινιῶν του, πορτοκάλιον, ἥτοι μάζευε τὸ διά αὐτοῦ νὰ σκοτεύσῃ κατὰ τῆς Κυρίας Θεόφιλου, διά παρετήρησης τὸν παραπλάνενον σύζυγον καὶ τρομάζεσα ἀφῆκε τὸν καρπὸν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Κύριε Διευθύντρα — ἐγυρίσατε! ἐφώνησε. Καὶ τί νέα φέρετε; . . . Αχ, ἐπὶ τοῦ προεώπου σας ἀναγινώσκω διά της συνάδελφός μου . . .

— Δὲν ζῇ πλέον . . . συνεπλήρωσεν δ Θεόφιλος.

Η Καρολίνα ἑστήριξε τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς, ἐπειτα διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν ἔλεγε πρὸς ἑαυτήν· — Τί ἀνόητος ποῦ δημητρι, νὰ προγευματίζω μὲ τὸν ἀνθυπασπιστήν . . . καὶ νὰ λησμονήσω διώλου τὴν καύμενην Σουσσάναν . . . Αὐτὸς ομως ἔγινε, διότι ἀπὸ τὸν φόρον, διόποιος διά αὐτὴν μὲ βάσανικεν, ἔπια πολὺ κρασί. — Ω, θεέ μου, καμμια φορά δέν ἐπίστευα, διά της Σουσσάνα μποροῦσε νὰ κάμη τοιοῦτό τι.

— Μή λησμονῆς διώλως, Καρολίνα, διά τὸ καλλίτερα φορέματα τῆς τα κατέθηκεν εἰς διάφορα δανειστικά καταστήματα, εἴπε πρὸς αὐτὴν μετὰ μοχθηρίας διά διευθύντρια, διὰ τοῦ θανάτου της θὰ πουνίσῃ διά μιατοιχήρη σου. Μή κλαίς λοιπὸν περισσότερον παρὰ δυσον τὸ ἐπιτρέπει διά ἀξιοπρέπεια . . . γελώσης κληρονόμου.

— “Ω, κυρία! ἀνεφώνησεν ἔξοργοισθεῖσα διά δοιδός, φθονήτης λοιπὸν τόσον ταπεινῶς τὴν κληρονομίαν μου; Είτα ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ πικρῶς καὶ μετὰ στεναγμῶν ἔλεγε· — Ηγάπων τόσον πολὺ τὴν καύμενην Σωσσάναν.

— Μπορεῖς τὴν ἀγάπην σου αὐτὴν νὰ μεταβιβάσῃς τώρα εἰς τὸ παιδίον της, ἀγαπητήν μου, εἴπε σαρκαστικῶς διάκαγχόσουσα διά διευθύντρια.

Η Καρολίνα τὴν προσέβλεψεν ἐννεδες καὶ τὴν ἡρώτησε· — Τί σημαίνει αὐτό;

— Αὐτὸς σημαίνει διά της Σωσσάνα . . . διά μποκρίτρια αὐτή, διά διοία εἰς τὴν τελευταίαν της ἐπιστολὴν ἔγραψεν εἰς τὸν ἄνδρα μου, διά δὲν ἐμπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἔθῃ τὴν αἰσχύνην της — εἰχεν δημητρήσει τέκνον. Δι' ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ τέκνον ἔξελεσεν αὐτή — ἀλλ' διά μη κατηγοροῦμεν τοὺς νεκρούς, λοιπὸν αὐτή διάξιολύπτης — τὸν σύζυγόν μου ως θετὸν πατέρα.

Η Καρολίνα ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, μόλις δὲ ἓτοι μάζευσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον δ Θεόφιλος, ἤρξατο διά σύζυγός του νὰ λέγῃ πρωνάγχοσυσα.

— Σιώπα, παληρόγερε! Ετσι εἶνε καθὼς λέγω ἔγω! Ω, ἐμένα δὲν μπορεῖς νὰ με γελάσῃ! Νά, Καρολίνα, κύτταξε, εἴπε δεκινόυσα τὸ ἀνάκλιντρον, αὐτὸς εἶνε τὸ παιδί της.

Αὕτη ἐδραμε ταχέως πρὸς αὐτὸν καὶ μετὰ τρεμούστης χειρὸς ἐκ συγκινήσεως γέγειρε τὸ τὴν μικρὰν καὶ ἥδη βαθέως μπτώττουσαν κόρην καλύπτοντα στρῶμα. Ιδούσα δὲ τὸ ἔρασμιον πρόσωπον, περιβαλλόμενον μποκνῶν βοστρύχων, ἐφιδύρισεν ἐν ἀλγενῆ ταραχῇ.

— Τὸ παιδί της . . . τὸ κοριτσάκι τῆς Σουσσάνας.

Ο Θεόφιλος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μη φανερώσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Καρολίναν τὶς ἥπον ἀληθῶν διήτηρος τῆς μικρᾶς κόρης. Ἐλεγε δὲ καθ' ἐματὸν διά θεωροῦσα διά Καρολίνα τὴν νεκρὰν συνάδελφόν της μητέρα αὐτῆς, ἥθελε τὴν προστατεύει, οὕτω δὲ διά Ιωσηφίνα ἥπον δισφαλῆς τούλαχιστον μέχρις διου δημειεῖται πειθῆ διά σύζυγός του, διά ἐν αὐτῇ διπήρητον ἀποκρίθησεν πηγὴ πρὸς ικανοποίησιν τῆς ἀκορέστου πλεονεξίας της. Επλησίασε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὴν Ιωσηφίναν καὶ μόλις συγκρατῶν τὸ δάκρυα, εἴπε πρὸς τὴν Καρολίναν.

— Δὲν εἶνε ὄμορφο παιδάκι; καὶ τὸ καύμενο — ἔχασε τὴν μητέρα του.

— Ενα τέτοιο παιδί μποροῦσα νὰ τὸ διγάπω — σὰν μητέρα.

— Μπά, Καρολίνα, καὶ δὲν τὸ παιρνεῖς λοιπὸν καὶ αὐτὸς μαζῆ μὲ τὴν ἄλλην κληρονομίαν; εἴπε σκωπικῶς διά διευθύντρια.

— Εὔσπλαγχνίσου τὸ καύμενό τωραφανό, Καρολίνα, εἴπε δ Θεόφιλος. Πάρε τὸ ἑπό τὴν προστασίαν σου, ἔως διου τὸ βροῦμε δλλο κανένα τρόπο.

— Μάλιστα, τὸ παιρνω — διὰ τὸ χατῆρι τῆς δυστυχοῦς μητρός του καὶ διότι τὸ ἀξιέραστον αὐτὸν πλάσμα δμέσως μοῦ ἐκέρδησε τὴν καρδίαν, εἴπεν αὐτὴ καὶ μετὰ προσοχῆς, ίνα μη τὴν ἔξυπνησῃ, ἔλαβε τὴν Ιωσηφίναν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἀμέσως διώλως ἔγένετο σύννους καὶ εἴπε μετ' ἀμηχανίας. — Άλλα δὲν εἶπη διά κόσμος, διά εἶπε δικό μου παιδί· — είτα δὲ πάλιν φιδρυνθεῖσα προξένηκε. — Τί με μέλει; Βέστω καὶ νὰ ἥπον δικό μου, ἀδιάφορον!

— Σκέψου πρότα τα καλά τι κάμνεις! Εφώνησεν διά διευθύντρια. Αν κρατήσῃς τὸ παιδί, φιλάτηρι μου, θὰ τὸ ἔχῃς πάντα μαζῆ σου, διότι ἔγω ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω νὰ ἔχει τὸ προστασίαν τοῦ συζύγου μου.

— Ησυχάσατε, κυρία, καὶ εὐχαριστηθήσετε τούλαχιστον, διά εύρεθη προσωρινὸν διά τὸ δυστυχεῖδες δρφανό, ἀπήντησεν διά Καρολίνα, είτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν Θεόφιλον, σταυρώσαντα πρὸ αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ εὐγνωμόνων προβλέποντα αὐτήν, εἴπε γελῶσα. — Παραδέχομαι τὸ παιδί, ἀλλὰ μόνον ὑπὲν ἔνα δρόν. Αν τύχη καὶ διαλύσω τὸ συμβόλαιόν μου καὶ — φύγω, πρέπει νὰ μείνῃ κοντά σας διά προστατευόμενή μου. Λοιπὸν εἰμεδα σύμφωνοι.

Φαιδρὸν ἄσμα τερετίζουσα καὶ κρατοῦσα μετὰ τρυφερότητος ἐπὶ τῶν βραχιόνων της της της Ιωσηφίναν ἔδραμε πρὸς τὸ οἰκοδόμημα, ἐν διέριστο τὸ μικρὸν δωμάτιόν της. Εν αὐτῇ ἐπεκράτει χάρος ἀταξίας, ἐνδύματα, πῖλοι, διάφορα εἰδῶν ὑπόδημάτων, φενόκαι καὶ μικρὰ δοχεῖα φιμμιθίους καὶ πᾶν δη, τοῦ δύναται νὰ στενοῖ χώρου συνεπιστεωρευμένον. Η Καρολίνα ἐναπέθησε τὴν μικρὰν κόρην ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἔκαλυψε τὸ εἰςέτι μπνωττον πλάσμα διὰ πορφυροχρόνου θεατρικοῦ μανδύου.

— Ετσι, πουλάκι μου, τώρα φαίνεσαι σὰν βασιλοπούλα, εἴπε γελῶσα διά ηδοποιός καὶ γονπετοῦσα πρὸ τῆς κλίνης. Παράδοξον διώλως, πωλέας νὰ κομιδται ἔτοση βαθειά τὸ ἀγγελούδι μου. Καὶ τὸ πρόσωπό του καίει σὰν

φωτιά. Θεέ μου, μήπως και ἡνε ἄρρωστο; "Α, όχι, δὲν πιστεύω, φαίνεται δὲν ἀκομήθηκε τὴν νύκτα καθόλου καὶ τώρα θέλει νὰ ἔσαντάρῃ τὸν θυπό του. Τώρα δμος θὰ κλείσω περισσότερο τὸ πάραθυρο, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐνοχλῇ δ' ἥλιος. "Επειευσ λοιπὸν ὀμέσως πρὸς αὐτό, πρὸ τοῦ διποίου ἐν ἔλλειψει παραπετάσματος ἐκρέματο ἐσθῆς καὶ ἔξηπλωσεν αὐτὴν περισσότερον διὰ νὰ σκιάσῃ δλικληρὸν τὸ δωμάτιον, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἔξω καὶ ἐμειδίασε φιλαρέσιως.

— Τί μεγαλοπρεπής αὐτὸς δ' κόμης Χόννιφ, εἶπεν ἐν φ' μετ' ἐνδιαφέροντος ἡκούοντος διὰ τοῦ βλέμματος ἔφιππον ἀξιωματικὸν, ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρερχόμενον πρὸ τοῦ παραθύρου της. — Νομίζω ὅτι μὲ εἶδε. "Ισως ἔληγε ἀπόψε εἰς τὴν παράστασιν. Καὶ ἐγώ, ὁχ, πῶς ἐπεισθῆν γάλ πάρω τὴν θέσιν τῆς καύμένης Σουσσάνας, νὰ παραστήσω τὴν δεσποινίδα τοῦ φρουρίου 'ξ' ἐκεῖνο τὸ φρικτὸ δρᾶμα.

"Επειευσμένως δ' ἔλαβε τετράδιον τι πεπαλαιωμένον καὶ ἤρχισε ν'

ἀπαγγέλλῃ ἐξ αὐτοῦ: „Πλήρης δρῆς καὶ ἐκδικήσεως δρμοῦ ἔξω εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός!“ Ππρο! ἔτση πρέπει ν' ἀρχίσω! Καὶ ἔρριψε μακρὰν αὐτῆς τὸ τετράδιον. — Ἀπ' αὐτὰ τίποτε δὲν ἔγανεν. Ἔγω εἴμαι συνειδισμένη; ἢντα εὔδυμο πουλὶ νὰ τραγουδῶ καὶ όχι — τοιουτορόπως οὐδὲ βλάψω τὴν θεατρικὴν φήμην μου. "Επειτα δὲν πρέπει κάνεις νὰ ἡνε καὶ πάρα πολὺ ἀγαθός. Δὲν ἔφερθη παλὲ πρὸς τὸ παιδί της. . . .

Τὸ πρόσωπόν της ἐσκυθρώπατε καὶ προσέβλεψε τεταραγμένη τὴν κοιμαμένην μικρὰν κόρην. Ἀλλ' ὀμέσως πάλιν ἐπανέκτησε τὸ φιλόγελων μειδιαμά της καὶ ἀνεψωνησε. — "Επειτα τί ὅλο μπορεῖ νὰ ἔγγῃ ἀπὸ αὐτό; Ἀν βαρεθῶ τὰ μητρικά μου καθήκοντα. . . . ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ἔγγάλω δλως διόλου ἀπὸ πάνω μου. Εἴμαι προαιρετικὴ μητέρα. . . χα . . χα . . εἶνε πολὺ νόστιμο!

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῦ
ΣΟΙΦΕΙΧΔΑΟΥΕΡ.

Οι μεγάλοι ποιηταὶ μεταμορφοῦνται εἰς τὰ παριστάνοντα πρόσωπα καὶ ἔκαστος αὐτῶν δρμιλεῖ ὥξπερ ἐγγαστρίμυθος, ὃτε μὲν διὰ τοῦ ἥρωας, ἀλλοτε δὲ διὰ τῆς νεαρᾶς καὶ ἀδώνας κόρης, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀληθείας καὶ ἀφελείας: οὐτως δὲ Σαιξῆπη καὶ δὲ Γκαΐτε. Οἱ δευτέρας τάξεως ποιηταὶ μεταμορφοῦνται τὰ παριστάνοντα πρόσωπα εἰς ἑαυτούς, ὡς δὲ Βύρων, τότε δὲ τὰ δευτεραγωνιστοῦντα πρόσωπα μένουσι συχνάκις ἀνευ ζωῆς, ὅπερ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν μετρίων ποιητῶν συμβαίνει καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα.

* * *

"Η μουσικὴ εἶνε δὲ ἀληθῆς γενικὴ γλώσσα, ἦν ἄπας δὲ κόσμος ἐννοεῖ. Διὰ τοῦτο ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις καὶ δι' ὅλων τῶν αἰώνων ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ προδυμίας δρμιλεῖται, σπουδαίᾳ δέ τις καὶ πολυσήμαντος μελῳδίᾳ ταχέως διαδίδεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν ύφηλιον καὶ ἐκεγενικεύεται, ἐνῷ δὲ ἐπιπόλαιος καὶ ἀσήμαντος ταχέως ἀποπνίγεται καὶ ἀποσθέννυται, ὅπερ δηλοῖ ὅτι δὲ οὐσία τῆς μελῳδίας εἶνε μᾶλλον εὐκατάληπτος. "Ἐν τούτοις δὲν δρμιλεῖ περὶ πραγμάτων, ἀλλὰ μόνον περὶ ηδονῆς καὶ θλίψεως, καὶ διὰ τοῦτο δρμιλεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν καρδίαν, ἐν φ' πρὸς τὴν πεφαλήν ἀμέσως οὐδὲν ἔχει νὰ εἴπῃ, κατάχρησιν δὲ ποιοῦμεν ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῆς τοιοῦτο τι, οἷον συμβαίνει εἰς τὴν ζωγραφοῦσαν μουσικήν, ήτις εἶνε πάντοτε ἀδόκιμος καὶ ἀπορριπτέα. . . . Ἀλλο βέβαια εἶνε ἔκφρασις τῶν παθῶν καὶ ἀλλο ζωγραφικὴ παράστασις τῶν πραγμάτων.

* * *

Εἰς δλας τὰς τάξεις τῆς ποιωνίας ὑπέρχουσιν ἀνθρώποι ὑπερέχοντες κατὰ τὴν διάνοιαν, καίτοι στεροῦνται πάσης παιδεύσεως καὶ σοφίας. Διότι δὲ φυσικὸς νοῦς δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ σχεδὸν πάντα βαθμὸν μορφώσεως, ἀλλ' οὐδεμία μόρφωσις τὴν ἔλλειψιν φυσικοῦ νοῦ. "Ο πεπαίδευμένος ὑπερτερεῖ βέβαια αὐτῶν κατὰ τὸν πλοῦτον περιπτώσεων καὶ πραγμάτων (ιστορικῶν γνώσεων) καὶ φυσικῶν διδαγμάτων, ἀτίνα συνέχονται καταλλήλως καὶ εὐαρμόστως πρὸς ἀλληλα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐνεβάθμυνε συγχρόνως εἰς τὴν οὐσίαν δλων ἐκείνων τῶν περιπτώσεων, πραγμάτων καὶ αἰτίων. "Ο δέκαδεκής καὶ ἀγγίνους ἀπαίδευτος δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ πλούτου ἐκείνου, ἀρκεῖ αὐτῷ μία καὶ μόνη περίπτωσις ἐξ ίδιας πείρας, ἵνα διδαχθῇ πλειότερα τῶν δσα δύνα-

ται νὰ διδαχθῇ δὲ πεπαίδευμένος ἐκ χιλίων περιπτώσεων, ἀς οὗτος γνωρίζει μέν, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ, διότι αἱ δλίγαι γνώσεις τοῦ ἀπαίδευτου ἐκείνου εἶνε ζῶσαι καὶ ἔκαστη αὐτῶν δρμῶς καὶ συνετῶς πρινομένη ισοδυναμεῖ πρὸς χιλίας ἀλλας. "Εξ ἐναντίας δὲ πολυμάθεια τῶν κοινῶν σοφῶν εἶνε νεκρά, διότι ἐὰν δὲν ἀποτελῆται, ὅπως συνημέστατα συμβαίνει, ἐκ γυμνῶν μόνον λόγων, πάντως συνίσταται ἐξ ἀφηρημένων γνώσεων, αἴτινες ἐν τούτοις ἔχουσιν ἀξίαν μόνον διὰ τῆς παραστατικῆς γνώσεως τοῦ ἀτόμου, εἰς ἣν ἀναφέρονται καὶ ήτις ἐπὶ τέλους εἶνε ἀνάγκη νὰ πραγματοποιήσῃ δλας τὰς ἐννοίας. "Ἐὰν λοιπὸν δὲ γνώσις αὕτη ἦνε πενιχρὰ καὶ δλιγοστή, τότε δὲ κατέχουσα αὐτὴν πεφαλὴν δρμοίας εἰς πρὸς Τράπεζαν, ήτις αἱ ἐπιταγαὶ εἶνε δεκαπλάσιαι τῶν πεφαλαίων, διὸ καὶ τελευταῖον ἀναγκάζεται νὰ χρεωκοπήσῃ.

* * *

"Η σχολαστικότης γεννᾶται ὅταν ἔχῃ τις μικρὰν πεποίθησιν εἰς τὸν ίδιον νοῦν, εἰς δὲν φυσικῶς δὲν ἐπιτρέπει τις τότε ν' ἀνεύρη ἀμέσως τὸ δρμόν, ἀλλὰ ὑποτάσσει αὐτὸν εἰς τὸ δρμὸν λόγον καὶ τοῦτον πανταχοῦ μεταχειρίζεται, ἵτοι πάντοτε δρμάται ἐκ γενικῶν ἐννοιῶν, κανόνων καὶ ἀξιωμάτων καὶ εἰς αὐτὰ κρέμαται ἐν τε τῷ βίῳ καὶ τῇ τέχνῃ καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ηθικῇ δρμονίᾳ. "Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ν' προεήλωσις τῆς σχολαστικότητος εἰς τὴν μορφήν, τὸν τρόπον, τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν λέξιν, αἴτινες παρ' αὐτῇ ἀντικαθιστῶσι τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος. "Ο σχολαστικὸς μετὰ τῶν γενικῶν αὐτοῦ ἀξιωμάτων πάντοτε σχεδὸν ἀποτυγχάνει ἐν τῷ βίῳ, δεινύνεται ἀφρων, ἀηδής, ἀχροτος, ἐν τῇ τέχνῃ, δι' ἣν δὲ ἔννοια εἶνε ἀγονος, παράγει μόνον ἀψυχα, ἀξεστα καὶ φαῦλα ἐκτρώματα. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ Ηδικῇ δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ δρμὸν καὶ δίκαιον κατὰ ἀφηρημένα ἀξιωματα, διότι πολλάκις αἱ πολυειδεῖς καὶ διάφοροι περιστάσεις ἀπαιτοῦσιν ἐκλογὴν τοῦ δικαίου, προερχομένην ἀμέσως ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν. — "Οταν διδία ἐν ταῖς πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀναφέρωνται δογματικοί, θεωρητικοί, πολυμαθεῖς κτλ., ἐννοοῦνται οἱ σχολαστικοί, ήτοι ἀνθρώποι, οἵτινες γνωρίζουσι τὰ πράγματα μόνον in abstracto, ἀλλ' οὐχ in concreto.

* * *

"Οσημέραι εἶνισχύεται δὲ ίδια μου, ὅτι πολὺ ὠφελιμώτερον θύελεν εἰσμαι διὰ τὴν φιλοσοφίαν, ἐὰν ἔπαιε τοῦ νὰ